

Този свят ме е нарекъл Деян Вачков. Преди няколко години нарекох себе си Ваян Дечков и оттогава споделям виртуално моя свят под това име. А доколко добре познавам и възприемам себе си? Това е постоянен процес, защото постоянно се случват ситуации, в които се преоткриваме. И това е практическият начин за себепознание в този свят.

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Моментите, в които забравях кой съм аз. Щастието е забравата, миг, спиране на времето. От друга страна, тази забравата те прави човек, който няма амбиции, копнежи, искания. И когато тези моменти отминат, Реалността нахлува с пълна сила. И човек трябва да има сили да продължи напред. До следващия момент, до следващото щастие...

А кое е най-трудното нещо, което си преживявал?

Разделите с любими хора. Не мога да плувам добре в реката от сълзи, сред островни лилии, растящи от тъга.

В какво вярваш?

В себе си, в хората около мен. В това, че мога поне малко да променя света около мен. В човешката вяра.

Вярваш ли в хората?

Да, вярвам. Разликата идва от това, че те самите не си вярват. Затова и Ваян е в тази Реалност. За да им помогне и да изрази с думи това, което таят в себе си, но нямат думи. Да споделят със света!

А в себе си?

Да, вярвам и в себе си. Вярвам като малко дете, защото малкото дете в мен ми вярва. Не лъжете децата в себе си, не наранявайте себе си...

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтая да имам достатъчно време, за да завърша мисълта, която съм започнал. Надявам се, че този сън ще е по-добър от предишния. Защото като действие в него, ще успея да го постигна.

Важна ли е прошката в твоя живот?

Прошката е друг начин да видиш това, което някой друг е извършил. В този смисъл е важно да знаеш, че има много и различни гледни точки.

Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш сега?

Ние не живеем само в едно време. Живеем едновременно и в миналото, и сега, и в бъдещето. Паралелно, успоредно, синхронично. А мислите ни свързват всички тези личности и скачат напред-назад във времето.

Харесваш ли нашето време?

Разкошно време! Радвам се, че съм в него. Тук е топло, красиво, уютно. Радвам се, че съм спасен в него.

Има ли място и пътуване, на които държиш най-много?

Да, пътуването в себе си.

Обичаш ли Живота? Какво е той за теб сега? Опиши го с три думи...

Да, обичам го. Той е красота, наслада, естетика, изкуство и мъничко тъга. С три думи, ти шегуваш ли се? :) Животът за мен е: „Един дъх. Тишина!“

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Усмивката в очите на дете, погледът на влюбена жена, насълзените очи на благодарността.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Навсякъде. Аз нося моя свят със себе си, в който и свят да стъпя.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Че миналото ми ще ме настигне и превземе. А миналото е смърт!

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?

Родителите ми в началото, приятелите около мен след това и всички онези светове, които съм посетил, съзнателно или не. Защото светът е едно цяло, дори и да не виждам някои връзки, това не означава, че те не съществуват.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Нямам право. Така съм дошъл в него, така и ще си отида. Мога единствено да променя този свят. Затова съм и в него, в света на този, който ме чете...

Намерил ли си призванието си?

Всъщност то намери мен. Аз просто построих красива кула и нещо красиво дойде при нея, за да я разгледа. Така видя и мен...

Страхуваш ли се от смъртта? Вярваш ли в Живота след нея?

Страхувам се от болката, не от смъртта. Не вярвам в Живота след нея, а зная...

А какво те кара да се чувстваш жив?

Докосването до световите на другите хора. Всяко едно докосване е живот.

Какво е за теб самотата?

Общуване със себе си.

Какво ти дава представа за вечност?

Моментът, в който се почувстваш жив. В този свят, в света на другия, в моя свят....

Какви чувства изпитваш най-често?

Изпитвам цялата гама от чувства. Показвам малка част от нея или поне светлината на света така се отразява в мен. Така, както вятърът си играе с вълните по повърхността на океана, така и аз имам своите подводни течения, които никой не вижда.

Какво е щастието за теб? Опиши ми един съвършен ден...

Щастието е в мига, не в деня. Съвършения ден за мен е осветен от светлинките, които запалят хората, видели красота и смисъл в света на Ваян. Подобен ден е толкова ярък, че ходя със затворени очи в него. Той не се описва, той се чувства! А това за всеки човек е индивидуално.

Какъв съвет би дал на едно дете или на другите хора въобще?

Цени, не оценявай!

Какво може да те разплаче?

Всичко, което ме докосне – музика, картина, човешко лице.

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Всичко, което ме докосне – музика, картина, човешко лице...

Ако си представиш живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

Пъзел

“Нови парчета се появяваха. Старите изчезваха.

Така и не виждахме. Цялата картина!”

Ваян Дечков, из „Разкази в дузина думи“

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Точността, смисъла, отношението, вдъхновението. За това, че съм тук!

Променяме света отвътре-навън. Първо себе си, после всичко около себе си!

***

Интервюто е публикувано за първи път в блога „Един от нас споделя“ /част от [blogspot.com/](http://www.oneofusshares.com/):

<http://www.oneofusshares.com/2017/12/blog-post.html>

на 28 декември 2017 г.

Снимки – личен архив на Деян Вачков